

[Peter Nielsen.]

meget lempeligere end andre lande. Selvfølgelig er det altid et spørgsmål, hvor proportionalskatten skal standse, og mit parti er af den formening, at vi i hvert fald ikke kan gå højere, at den er ført så langt op som forsvarligt. Det er selvfølgelig kun godt, at man får så mange som muligt under denne proportionalsskat; og hvor langt man egentlig er kommet hermed, ses f. eks. af, at medens man i 1957-58 havde ikke mindre end 5 forskellige skatteprocenter for forsørgerindtægter under 18 000 kr., kan man nu efter lovforslaget klare sig med én. Bundgrænsen hæves for forsørgere til 5 800 kr.; det mindsker noget af den ulighed, der trods alt vil opstå ved overgang til proportionalsskatten. Det er ikke nogen hemmelighed, at mit parti helst så bundgrænsen hævet til 7 000 kr. Den almindelige velstandsstigning må bevirke, at vi godt kan betegne en skalaindkomst på 7 000 kr. for en familieforsørger som et eksistensminimum, der ikke bør beskattes. Men at belaste cigaretterne mere end foreslået er næppe heldigt, og som omtalt tør mit parti af hensyn til beskæftigelsen ikke gå længere med skattelettelsen; men bliver der senere ansvarlige muligheder herfor, er det efter mit partis mening en hævnning af bundgrænsen, der først og fremmest må finde sted. Selv om den foreslåede forhøjelse nu kan synes ret beskedne, er det dog værd at bemærke, at bundgrænsen i de senere år er hævet ret betydeligt. I udskrivningsloven for 1957-58 var bundgrænsen 4 100 kr. mod den nu foreslåede 5 800 kr., altså en stigning på over 40 pct. i disse 4 år.

Foruden ændringen i skalaen, der vil koste omkring 200 mill. kr., foreslås en væsentlig forøgelse af børnetilskuddene bl. a. som erstatning for børnefradragenes bortfald. Jeg vil gerne udtrykke min tilfredshed med, at disse ejendommelige zonegrænser nu også her fjernes, og at børnetilskuddene bliver ens over hele landet. Det er også lige så dyrt at have børn i Nørresundby som i København. For så vidt ser jeg helst børnetilskuddene holdt helt uden for skattelovgivning, og at de udelukkende ses ud fra et familiepolitisk synspunkt; og når vi går over til kildeskat, vil det vel også være mest naturligt, som tilfældet er i andre lande, at fjerne dem helt fra skattelovene.

Ser man de nye børnetilskud ud fra en familiepolitisk synsvinkel, vil de forekomme ret beskedne. Selvfølgelig er det ikke meningen, at samfundet skal overtage forsørgerbyrden; det er altid det sundeste, at forældrene har den, men man kommer ikke uden om, at forældre har en meget ringere levestandard end barnløse ægtepar i samme indtægtsgruppe, og forældre med børn har også krav på andel i den almindelige velstandsstigning; til syvende og sidst er det dog kun forældrene, der er med til at sikre samfundets fortsatte beståen og trivsel og sørger for, at der er producenter og skatteydere, når alle vi andre er blevet folkepensionister.

At røre mere ved tobakken i denne omgang for at forhøje børnetilskuddene går vist næppe an. Hvis man udelukkende vil se børnetilskuddenes forhøjelse som en erstatning for de tidligere børnefradrag, kan man kun sige, at så er den erstatning rigelig, idet overgangen fra fradrag til tilskud vil koste staten 145 mill. kr. Selvfølgelig vil denne erstatning være noget afhængig af de forskellige kommuneskatteprocenter, men selv i byer med høje procenter vil der i alt overvejende grad blive tale om mindst lige så store skattelettelser for familier med børn som for andre. Dette gælder ikke alene ved beregningen af første års skat; man må også her tage i betragtning, at den skatte-stigning, der sker som følge af bortfaldet af de tidligere børnefradrag, og som man altså får skattefri børnetilskud til betaling af, senere bliver fradragberettiget. Selv om det vil være for summarisk at regne med den såkaldte ligevægtsskat, er de øgede børnetilskud, betragtet som erstatning for fradragene, større, end tallene tilsyneladende giver udtryk for. Særlig for forsørgere med meget små indtægter vil de nye børnetilskud betyde en ret stor hjælp. Vi har desværre endnu vore arbejdsløshedsør, og der er mange familieforsørgere her, som må leve af en kummerlig indtægt, og som har en levestandard, der ligger betydeligt under en folkepensionists. Det er glædeligt, at børnetilskuddenes ændring især på dette område vil give sig gode udslag, selv om det må indrømmes, at det er for lidt endnu.

Det er naturligt, at formuebeskatningen som alt andet føres à jour, især når man tager de nye ejendomsvurderinger i be-